Από τον Κώστα Γκούμα

Τα φυσικά φαινόμενα ως άλλοθι στην πολιτική ανεπάρκεια

Τα πρόσφατα γεγονότα με τις φωτιές και την απώλεια 90 ανθρώπινων ζωών, εκτός από το σοκ και την παγκόσμια συγκίνηση που προκάλεσαν, λειτούργησαν και σαν μια ακτινοσκόπηση όλων των «κακώς κειμένων» στην πολιτική ζωή, στη λειτουργία του κράτους και των μηχανισμών του, στην αδηφάγο λογική των άναρχων οικιστικών επεκτάσεων αλλά και στις ευθύνες των πολιτών, που σε αγαστή συνεργασία με το πελατειακό πολιτικό σύστημα υπονομεύουν την ίδια την ασφάλεια και καταστρέφουν εκείνα που οφείλουμε να προστατεύουμε και να παραδώσουμε στις επόμενες γενιές.

Γράφτηκαν πολλά αυτές τις ημέρες. Το μόνο που θα προσθέσουμε για το θέμα των ευθυνών είναι ότι αυτές δεν περιορίζονται σε ένα συγκεκριμένο κόμμα, σε μία συγκεκριμένη χρονική περίοδο, σε μία συγκεκριμένη κυβέρνηση. Πρόκειται για ευθύνες διαχρονικές από τις οποίες ΚΑΝΕΝΑΣ, ούτε οι πολιτικοί, ούτε οι πολίτες, ούτε ο μηχανισμός πολιτικής προστασίας θα ήταν δυνατόν να εξαιρεθούν.

Μέσα όμως στον ορυμαγδό των γεγονότων και όσων επακολούθησαν στα ΜΜΕ, μας προκάλεσε εντύπωση μια είδηση που αφορά στο μεγάλο θέμα της κλιματικής αλλαγής και τον τρόπο αντιμετώπισής της στη χώρα μας.

Συγκεκριμένα ο πρωθυπουργός κ. Τσίπρας κάλεσε σε συνάντηση δύο γνωστούς επιστήμονες, τον κ. Ζερεφό και τον κ. Λέκκα (δες την είδηση στα ΜΜΕ) για «μια ενημέρωση για το τι υπάρχει στη διεθνή βιβλιογραφία σχετικά με την κλιματική αλλαγή», ενώ όπως ανακοινώθηκε, ζήτησε από τους δύο επιστήμονες να του ετοιμάσουν ένα «μνημόνιο» με τις απόψεις τους για τα θέματα αυτά.

Χωρίς περιστροφή θεωρούμε κατ' αρχήν την κίνηση αυτή σαν προσπάθεια δημιουργίας εντυπώσεων και αποπροσανατολισμού. Άραγε ο κ. Τσίπρας, μετά από τόσα χρόνια στην πολιτική, μετά από 3,5 χρόνια στη θέση του πρωθυπουργού, τώρα μόλις αισθάνθηκε την ανάγκη να ενημερωθεί για την κλιματική αλλαγή;

Προφανώς όχι. Επεδίωξε όμως με την κίνησή του αυτή να περάσει έμμεσα στον λαό την άποψη ότι όλα όσα συνέβησαν οφείλονται σε ακραία φαινόμενα, πρωτόγνωρα δήθεν για την Ελλάδα.

Το πιο εντυπωσιακό ίσως είναι ότι το κόμμα του οποίου ηγείται ο κ. Τσίπρας καθώς και οι λαλίστατοι, πριν τις πυρκαγιές, συνοδοιπόροι του Οικολόγοι – Πράσινοι (κ. Τσιρώνης κ.ά.), διεκδίκησαν την εξουσία στη χώρα με θεαματικές προγραμματικές θέσεις για την οικολογία και την προστασία του περιβάλλοντος, ισχυριζόμενοι ότι όλες οι πολιτικές τους θα έχουν ως γνώμονα τα μεγάλα αυτά θέματα (συμπεριλαμβα-

νομένων των κλιματικών φαινομένων). Μάλιστα σε κάθε ευκαιρία επεδείκνυαν τα οικολογικά τους «διακριτικά» σε αντιπαράθεση με τις άλλες πολιτικές δυνάμεις και οργανώσεις, τις οποίες ουσιαστικά θεωρούσαν «μειωμένης οικολογικής ευαισθησίας και συνείδησης».

Θα υπέθετε λοιπόν κανείς ότι στο θέμα της κλιματικής αλλαγής θα είχαν κάποιες σοβαρές επεξεργασίες για την αντιμετώπισή του και σε κάθε περίπτωση ότι δεν πρόκειται για κάτι που θα προκαλούσε αιφνιδιασμό. Τι νόημα έχει η αναζήτηση ενός «μνημονίου», όταν όλα τα σχετικά φαινόμενα, οι αιτίες που τα δημιουργούν, αλλά και οι λύσεις που υπάρχουν, έχουν ήδη καταγραφεί και αναδειχθεί από πολλούς φορείς και επιστήμονες, χωρίς κανένας αρμόδιος να τους δείχνει την πρέπουσα σημασία; Ας αφήσουν λοιπόν την υποκρισία. Ειδικά τέτοιες στιγμές που ζούμε, αυτού του είδους οι «πονηριές» δεν τους τιμούν. Ας σταματήσουν επίσης την προσπάθεια να βγάλουν τον πολιτικό τους χώρο από τις ευθύνες γι' αυτά που συμβαίνουν. Πάντοτε όμως είναι καιρός για δουλειά χωρίς τυμπανοκρουσία, δουλειά χωρίς μικροπολιτικούς υπολογισμούς.

Στη Θεσσαλία πολλοί επιστημονικοί και άλλοι φορείς, έχουν αναδείξει τα προβλήματα που συνδέονται με φυσικά φαινόμενα - όπως αυτά διαμορφώνονται στις τρέχουσες, αλλά και τις αναμενόμενες μελλοντικές κλιματικές συνθήκες - και διατύπωσαν συγκεκριμένες προτάσεις για τα αντίστοιχα προβλήματα στην περιοχή μας.

Μέχρι και ειδικό συνέδριο έγινε από την ΠΕΔ Θεσσαλίας για την κλιματική αλλαγή (2017), ενώ ειδικά για τα υδατικά προβλήματα που συνδέονται με τον κίνδυνο ξηρασίας και με πιθανές καταστροφές από πλημμύρες, προτάθηκε η εκπόνηση ενός ολοκληρωμένου σχεδίου (master plan) με την καταγραφή όλων των έργων και των δράσεων που απαιτούνται για την προστασία από πλημμύρες και τη σταδιακή αποκατάσταση της οικολογικής ισορροπίας στους επιφανειακούς και (κυρίως) στους υπόγειους υδροφορείς. Οι προτάσεις αυτές υποβλήθηκαν δημόσια αλλά και αρμοδίως στην κυβέρνηση. Αντίδραση καμία!

Επίσης αρμόδιες περιφερειακές υπηρεσίες των υπουργείων αλλά και φορείς προειδοποίησαν επανειλημμένα για κινδύνους καταστροφών όπως π.χ. επί του Αχελώου και συγκεκριμένα στις θέσεις των έργων που εγκαταλείφθηκαν (Συκιά και σήραγγα μεταφοράς Πευκοφύτου), για τα οποία έγινε συζήτηση και στη Βουλή και υπήρξαν προειδοποιήσεις για τους σχετικούς κινδύνους.

Πλήρης ήταν για άλλη μία φορά η αδιαφορία από την πλευρά της κυβέρνησης και εγκληματική, κατά την άποψή μας, η ανευθυνότητα, η οποία επιδεικνύεται. Δεν γνωρίζουμε αν οφείλεται στις διαμάχες εντός του ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με το εάν θα πρέπει ή όχι να ολοκληρωθούν τα προαναφερθέντα έργα ή σε ειλημμένες αποφάσεις. Δυστυχώς αυτή είναι η πραγματικότητα όσο και αν ακούγεται απίστευτο, όσο και εάν πρόκειται για τον ορισμό της πολιτικής αναλγησίας!

Με όλα αυτά όμως ο καιρός κυλάει και εάν κάποια στιγμή συμβεί κάτι κακό, γίνουν καταστροφές και (κυρίως) εάν χαθούν ανθρώπινες ζωές, εύλογα μπορούμε να προβλέψουμε ότι ο κ. Τσίπρας θα καλέσει στο γραφείο του άλλους ειδικούς καθηγητές, ζητώντας τους αυτή τη φορά ένα «μνημόνιο» προστασίας από τις πλημμύρες και όπως πάντα θα τους φταίνε τα «έντονα φυσικά φαινόμενα» και η «κλιματική αλλαγή». Προφανώς δεν αναμένεται αυτοκριτική για δικές τους ευθύνες και την ανικανότητα να λάβουν αποφάσεις και να ολοκληρώσουν τα ημιτελή έργα που τους παραδόθηκαν.

Τελικά δεν είμαστε καθόλου βέβαιοι εάν οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι προέρχονται από φυσικά φαινόμενα ή από την έλλειψη υπευθυνότητας και ευαισθησίας...